

## Arrest

nr. 215 307 van 17 januari 2019  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN  
Langestraat 46 / 1  
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 januari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2018, datum waarop de zaak op tegensprekelijke wijze werd uitgesteld naar de terechtzitting van 5 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 oktober 2016 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 31 januari 2017 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 6 februari 2017 en is als volgt gemotiveerd:

*(...)*

*Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.10.2016 werd ingediend door :*

*H., M. N. (R.R.: ...)*

*nationaliteit: Bangladesh*

*geboren te D. op (...) 1982*

*adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Reden(en):*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.*

*Betrokkene vroeg op 04.08.2010 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 13.01.2012 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 20.02.2012 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Deze asielaanvraag werd echter op 22.02.2012 niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.*

*Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 22.02.2012, en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.*

*De duur van de asielprocedures – namelijk iets meer dan 1 jaar en 5 maanden voor de eerste asielprocedure en 2 dagen voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)*

*Betrokkene beweert dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omdat hij onderhevig was aan een onhumane en vernederende behandeling, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene zijn land van herkomst is ontvlucht omdat hij onderhevig was aan een onhumane en vernederende behandeling volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure(s) naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.*

*Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.*

*Verder beweert betrokkene dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis vanuit Bangladesh in te dienen aangezien dit een procedure is die sowieso meerdere maanden in beslag zal nemen. Echter, betrokkene toont niet concreet aan waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkene verklaarde bovendien bij zijn eerste asielaanvraag dat zijn ouders en verloofde nog in Bangladesh*

verbleven. Betrokkene toont niet aan dat zijn ouders en/of verloofde momenteel niet langer in Bangladesh verblijven, noch dat hij niet voor korte tijd bij zijn ouders en/of verloofde zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat er regelmatig Bengalen zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de (eventuele) lange wachttijden. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Bengaalse burgers.

Betrokkene beweert tevens dat zijn vriendin een kind van hem heeft gekregen, doch hij legt hiervan geen bewijzen voor. Meer zelfs, nergens uit de bijgevoegde stukken bij onderhavige aanvraag, noch uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene daadwerkelijk een vriendin zou hebben en dat deze een kind van hem zou hebben gekregen. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. Aangezien betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegt waaruit blijkt dat hij daadwerkelijk een vriendin en een kind zou hebben in België, ontbreekt dus ook het bewijs dat hij daadwerkelijk een gezinsleven heeft opgebouwd in België. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich niet bezighoudt met enige criminele activiteiten dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft een cursus maatschappelijke integratie gevolgd, is werkwilbig en heeft reeds gewerkt als arbeider, heeft zich zeer goed aangepast aan de Belgische cultuur en legt een aantal steunbetuigingen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)"

## 2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verweerder heeft *in casu* eenzelfde administratief dossier neergelegd dat geldt voor zowel de onderhavige zaak, als voor de zaak gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder het algemeen rolnummer RvV 200 814. Het administratief dossier bevindt zich fysiek in het rechtsplegingsdossier van de zaak met algemeen rolnummer RvV 200 814.

## 3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoeker beroept zich tevens op machtsoverschrijding.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"II.1.1. In de bestreden beslissing valt te lezen:

"(...)"

II.1.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

"Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn."

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

*De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.*

*Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.*

*Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:*

*Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.*

*Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)*

*II.1.3. De verwerende partij stelt dat de volgende elementen van verzoekende partij tot de integratie behoren, namelijk 'dat de overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft een cursus maatschappelijke integratie gevolgd, is werkwillig en heeft reeds gewerkt als arbeider, heeft zich zeer goed aangepast aan de Belgische cultuur en legt een aantal steunbetuigingen voor) verantwoordelijk zijn niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. (...) Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.*

*Bovenstaande voorbeelden van een perfecte integratie worden met andere woorden niet behandeld omdat deze tot de gegrondheidsfase zouden behoren.*

*Verzoekende partij begrijpt niet waarom bovenstaande elementen tot de gegrondheidsfase zouden horen en niet tot de ontvankelijkheidsfase?*

*Nergens in de Vreemdelingenwet – ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.*

*Verzoekende partij heeft weldegelijk het bewijs geleverd dat het voor haar onmogelijk is om haar aanvraag vanuit Bangladesh in te dienen en meent dat verwerende partij weldegelijk rekening had moeten houden met haar integratie en inburgering in onze maatschappij.*

*Verzoekende partij stelde immers het volgende in haar aanvraag:*

*“ Qua integratie van de verzoekende partij zelf bestaan er tal van bewijzen. De verzoekende partij is zeer gemotiveerd en leergierig. Zij heeft dan ook de cursus betreffende maatschappelijke integratie met glans doorstaan (stuk 3).*

*Ook omtrent haar werkwillegheid kan niet de minste twijfel bestaan. Aangezien zij reeds gewerkt heeft als arbeider bij BVBA J. (stuk 4). Zij werkte daar als een full-time all-round medewerker. Het is dan ook duidelijk dat de verzoekende partij met haar kwalificaties de Belgische samenleving enkel kan versterken.*

*Verzoekende partij is bovendien zeer geliefd in haar omgeving. Zij legt drie brieven voor waaruit blijkt dat zij perfect geïntegreerd is in onze maatschappij. Zij wordt omschreven als een goed persoon en houdt zich niet bezig met enige criminele activiteiten. Bovenstaande bevestigt dat zij zeer gemotiveerd is om zich te integreren in onze maatschappij en dat zij zich zeer goed aanpast aan de Belgische cultuur (stuk 5).*

*Ondertussen heeft verzoekende partij samen met haar vriendin een kind gekregen. Dit toont nogmaals aan dat zij haar verantwoordelijkheid wil opnemen en zich volledig wil integreren in België. Het is dan ook aan te raden dat verzoekende partij in België kan blijven aangezien zij hier een gezinsleven heeft opgebouwd.*

*Zelfs al zou aangenomen worden dat deze uitstekende integratie op zichzelf niet kan aanzien worden als een reden ter humanitaire regularisatie, impliceert deze integratie toch minstens, dat het verlenen van een regularisatie in casu de belangen van ons land en zijn inwoners geen schade toebrengt.”*

*De verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij zich schuldig maakt aan 'machtoverschrijding' door te stellen dat bovenstaande elementen tot de 'gegrondheid' zouden behoren, voor deze stelling bestaat immers geen enkele wettelijke basis.*

*In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de formele motiveringsplicht heeft geschonden.*

*II.1.4. Verder wordt in de thans bestreden beslissing nog steeds gesproken van artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.*

*Wanneer de Vreemdelingenwet erop nagelezen wordt, kan dit artikel nergens teruggevonden worden en moet er vastgesteld worden dat dit niet bestaat.*

*Met enige goede wil kan er worden begrepen dat het om artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou gaan. Het is echter niet aan de verzoekende partij om uit te zoeken wat de verwerende partij nu juist bedoelt; Zoals hier boven omschreven, moet de thans bestreden beslissing feitelijk EN rechterlijk te kunnen begrijpen!*

*II.1.5. Bovendien fungeren de elementen qua integratie juist als buitengewone omstandigheid. Aangezien verzoekende partij zo goed geïntegreerd is in onze samenleving is het voor haar thans onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst. Verzoekende partij heeft alhier haar leven opgebouwd en een uitgebreide vrienden- en kennissengroep uitgebouwd. Een eventuele verwijdering van verzoekende partij naar haar land van herkomst zou een nefast zijn voor haar integratie.*

*Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijk motieven.*

*In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!"*

3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke redenen aangeeft op grond waarvan zij is genomen. De gemachtigde heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geduid dat de elementen die de verzoeker in zijn verblijfsaanvraag heeft aangehaald, geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De gemachtigde heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door de verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid.

De verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van artikel "9.2" van de vreemdelingenwet. Dit artikel bestaat volgens de verzoeker niet en het zou hem ook niet duidelijk zijn op welk artikel de gemachtigde zich precies heeft gesteund. De Raad merkt dienaangaande op dat artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet wel degelijk bestaat. Deze bepaling luidt als volgt: "*Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.*"

De gemachtigde geeft in de bestreden akte, met verwijzing naar twee arresten van de Raad van State, aan dat de *“overige aangehaalde elementen”* niet verantwoord zijn dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend en dat deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en in deze fase niet worden behandeld. Er wordt verder nog op gewezen dat deze elementen wel het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel *“9.2. van de wet van 15.12.1980”*. Het is voldoende duidelijk dat hiermee het tweede lid van artikel 9 van de vreemdelingenwet wordt bedoeld. De verzoeker kan niet aannemelijk maken dat een verwijzing naar artikel *“9.2”* van de vreemdelingenwet op een onbestaande bepaling zou doelen, noch dat hij in het ongewisse zou zijn van wat wordt bedoeld met deze verwijzing. De verzoeker kan aldus niet worden bijgetreden in zijn betoog dat hij geen kennis kon nemen van de overwegingen in rechte en in feite die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

De verzoeker betoogt tevens dat hij niet begrijpt waarom de *“overige elementen”* tot de gegrondheidsfase en niet tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren. Het gaat om de volgende motivering: *“De overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft een cursus maatschappelijke integratie gevolgd, is werkwilleg en heeft reeds gewerkt als arbeider, heeft zich zeer goed aangepast aan de Belgische cultuur en legt een aantal steunbetuigingen voor) verantwoord zijn dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verzoeker de hiervoor geciteerde elementen (cursus maatschappelijke integratie, werk(willegheid), aanpassing aan de Belgische cultuur) en de bijgevoegde steunbetuigingen zelf in zijn aanvraag heeft aangehaald onder hoofding *“III. Ten gronde”* en niet onder de hoofding *“II. Buitengewone omstandigheden die ertoe leiden dat de aanvraag in België wordt ingediend”*. Dat de verzoeker niet zou begrijpen waarom de elementen die hijzelf niet als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd, maar wel als elementen *“ten gronde”*, niet kunnen worden onderzocht in de ontvankelijkheidsfase, kan dan ook niet worden aangenomen. De verzoeker ziet bovendien over het hoofd dat de gemachtigde zich niet heeft beperkt tot de stelling dat de voornoemde elementen niet in de ontvankelijkheidsfase kunnen worden onderzocht omdat zij tot de gegrondheid behoren, maar dat tevens, en in de eerste plaats, uitdrukkelijk wordt gesteld dat deze elementen niet verantwoord zijn dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De aldus geboden motivering is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

In de mate dat de verzoeker stelt dat de gemachtigde zijn macht heeft overschreden door omtrent bepaalde elementen uit de aanvraag te oordelen dat zij tot de gegrondheidsfase behoren en waar hij poneert dat de elementen van integratie juist wel als buitengewone omstandigheid fungeren, brengt de verzoeker een inhoudelijk kritiek naar voor op de motieven die in de bestreden akte zijn weergegeven. Hiermee geeft de verzoeker meteen te kennen dat hij een voldoende kennis heeft van de inhoudelijke draagwijdte van de in de akte opgenomen motieven. Verzoekers kritiek betreft dan ook niet de formele motiveringsplicht, maar de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het middel dient verder te worden bekeken van het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, dit in samenhang met de tevens aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de door de verzoeker aangehaalde machtsoverschrijding.

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

*“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Het is dan aan het bestuur om, wanneer de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, in de beslissing aan te geven waarom de door de aanvrager(s) naar voor geschoven elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken die een beletsel vormen om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Dit neemt echter niet weg dat de bewijslast met betrekking tot het aantonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, op de aanvrager(s) zelf rust.

De gemachtigde oordeelde in de voorliggende zaak dat de door de verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij de aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoeker voert aan dat de elementen van integratie wel degelijk, bij gebrek aan een wettelijke bepaling die voorziet welke elementen tot de ontvankelijkheid behoren en welke tot de gegrondheid, kunnen fungeren als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Vervolgens zet hij uiteen dat hij zo goed is geïntegreerd in de Belgische samenleving dat het voor hem thans onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst. De verzoeker betoogt zodoende dat de elementen van lang verblijf en integratie ten onrechte niet worden beoordeeld in de ontvankelijkheid van zijn aanvraag.

Er moet echter op worden gewezen dat de verzoeker in zijn verblijfsaanvraag van 21 oktober 2016 het volgende heeft aangehaald:

*“II. BUITENGEWONE OMSTANDIGHEDEN DIE ERTOE LEIDEN DAT DE AANVRAAG IN BELGIË WORDT INGEDIEND*

*De verzoekende partij dient huidige aanvraag in vanuit België, omdat het voor haar thans onmogelijk is om haar aanvraag tot humanitaire regularisatie vanuit haar land van herkomst in te dienen.*

*Verzoekende partij wenst hieronder dan ook de buitengewone omstandigheden te verduidelijken.*

*De verzoekende partij dient huidige aanvraag in vanuit België, omdat het voor haar thans onmogelijk is om deze aanvraag vanuit haar land van herkomst, Bangladesh, in te dienen.*

*De reden waarom verzoekende partij van Bangladesh naar België gevlucht is, omdat zij onderhevig was aan een onhumane en vernederende behandeling, vormt tevens de reden waarom deze aanvraag vanuit België gebeurt.*

*Een gedwongen verwijdering van verzoekende partij levert hoe dan ook een schending van artikel 3 EVRM op.*

*Het is voor verzoekende partij thans onmogelijk om haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis vanuit Bangladesh in te dienen, aangezien dit een procedure is die sowieso meerdere maanden in beslag neemt (ad minimum) en dat Bangladesh juist het land is waar verzoekende partij van vluchtte, gezien zij daar onderworpen werd aan foltering en aan onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen.*

*Een gedwongen terugkeer naar Bangladesh zou niet enkel een ernstige aantasting van de levenskwaliteit van de verzoekende partij inhouden, maar zou dus bijgevolg ook een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat personen worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*

*Verder heeft verzoekende partij geen enkele connectie meer met Bangladesh en bevindt het centrum van haar sociaal leven zich in België.*

*III- TEN GRONDE*

*De huidige aanvraag tot regularisatie van de verzoekende partij is gesteund op volgende gronden:*

*Qua integratie van de verzoekende partij zelf bestaan er tal van bewijzen. De verzoekende partij is zeer gemotiveerd en leergierig. Zij heeft dan ook de cursus betreffende maatschappelijke integratie met glans doorstaan (stuk 3).*

*Ook omtrent haar werkwillegheid kan niet de minste twijfel bestaan. Aangezien zij reeds gewerkt heeft als arbeider bij BVBA J. (stuk 4). Zij werkte daar als een full-time all-round medewerker. Het is dan ook duidelijk dat de verzoekende partij met haar kwalificaties de Belgische samenleving enkel kan versterken.*

*Verzoekende partij is bovendien zeer geliefd in haar omgeving. Zij legt drie brieven voor waaruit blijkt dat zij perfect geïntegreerd is in onze maatschappij. Zij wordt omschreven als een goed persoon en houdt zich niet bezig met enige criminele activiteiten. Bovenstaande bevestigt dat zij zeer gemotiveerd is om zich te integreren in onze maatschappij en dat zij zich zeer goed aanpast aan de Belgische cultuur (stuk 5).*

*Ondertussen heeft verzoekende partij samen met haar vriendin een kind gekregen. Dit toont nogmaals aan dat zij haar verantwoordelijkheid wil opnemen en zich volledig wil integreren in België. Het is dan*

*ook aan te raden dat verzoekende partij in België kan blijven aangezien zij hier een gezinsleven heeft opgebouwd.*

*Zelfs al zou aangenomen worden dat deze uitstekende integratie op zichzelf niet kan aanzien worden als een reden ter humanitaire regularisatie, impliceert deze integratie toch minstens, dat het verlenen van een regularisatie in casu de belangen van ons land en zijn inwoners geen schade toebrengt.*

*Om deze reden verzoek ik U met de grootste eerbied om de verzoekende partij de gunst van een verblijf van onbepaalde duur op grond van artikel 9 bis Vreemdelingenwet toe te kennen.”*

De Raad wijst erop dat de thans bestreden beslissing werd genomen in antwoord op de door de verzoeker ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals reeds hoger gesteld, berust de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden volledig bij de aanvrager en dient deze in de aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Uit de aanvraag dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De gemachtigde heeft in het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dan ook geen verdere verplichting dan te onderzoeken en te motiveren inzake de daadwerkelijk in de aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden.

Aangezien de in de bestreden beslissing genoemde “overige elementen” (dit zijn de cursus maatschappelijke integratie, werk(willigheid), goede aanpassing aan de Belgische cultuur en de bijgevoegde steunbetuigingen) in de aanvraag slechts werden aangewend als elementen die er ten gronde zouden moeten toe leiden om de verzoeker “de gunst van een verblijf van onbepaalde duur op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet toe te kennen”, kon de verzoeker hieromtrent hoe dan ook geen concrete beoordeling verwachten bij het nemen van de beslissing dat de aanvraag onontvankelijk is bij gebrek aan buitengewone omstandigheden die zouden verantwoorden dat de aanvraag niet in het buitenland, maar in België wordt ingediend. Gelet op het duidelijke onderscheid dat de verzoeker in zijn aanvraag zelf heeft gemaakt tussen de buitengewone omstandigheden en de elementen ten gronde, volstaat het dan ook om te stellen dat de genoemde “overige elementen” niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend en dat zij behoren tot de gegrondheidsfase, niet tot de ontvankelijkheidsfase.

Bovendien moet de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte, ...

De Raad van State stelde “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk, noch juridisch onjuist om te oordelen dat de voorgelegde elementen van integratie niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging. Deze beoordeling ligt geheel in de lijn van de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State.

De verzoeker toont met een herhaling van de elementen uit de aanvraag en de loutere bewering dat zijn integratie het thans onmogelijk maakt om terug te keren naar zijn herkomstland, niet aan dat het in zijn specifiek geval alsnog kennelijk onredelijk of onjuist was om dit standpunt in te nemen of dat daar in zijn geval anders over moet worden gedacht. De verzoeker zet niet concreet uiteen waarom zijn integratie in België het hem onmogelijk maakt om tijdelijk terug te keren en zijn verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Door louter het tegendeel te beweren, maar niet concreet aan te tonen waarom deze elementen in zijn geval wél moesten worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van voormeld artikel 9bis van de vreemdelingenwet, doet de verzoeker geen afbreuk aan voormelde motivering en toont hij niet aan dat de gemachtigde een onwettige invulling aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*” zou hebben gegeven.

De verzoeker slaagt er derhalve niet in om aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve of onzorgvuldige feitenvinding of dat zij werd genomen op kennelijk onredelijke wijze. Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing werd genomen met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Evenmin is er sprake van machtsoverschrijding. Er kan immers pas worden gesproken over machtsoverschrijding wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Het enig middel is ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE